

ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG

Cím: 1139 Budapest Teve u. 4-6. 1903 Bp. Pf.: 314/15

Tel: 443-5573/33104

Fax: 443-5733/33133

E-mail: orfkvezeto@orfk.police.hu

Szám: 29000–105/1010- /2012. P.

Tárgy: alapvető jogot sértő
rendőri intézkedés
elleni panasz elbírálása

H A T Á R O Z A T

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva a panasz tárgyában folytatott eljárásban – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Panasztestület) 206/2013. (VII. 3.) számú állásfoglalása megállapításaira – a panasznak a vagyonbiztonság megóvása érdekében tett intézkedés szakszerűtlensége miatt

helyt adok,

minden egyéb tekintetben a panaszt

elutasítom.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. §-ának (1) bekezdés e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1539 Budapest, Pf.: 632.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdés a) pontja).

A határozatot kapják:

- 1) Panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Pest Megyei Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: PMRFK) vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

A panaszos 2012. augusztus 09-én a Panasztestülethez postai útján előterjesztett panaszában előadta, hogy 2012. augusztus 1-jén este 6 óra körül a vele közös udvarban lakó hátsó szomszédja szólt neki, hogy valaki keresi. A panaszos kiment, a kapuban egy ismeretlen férfi állt, aki közölte, hogy a panaszos 8 éves németjuhász szuka kutyája megharapta az ő kiskutyáját az utcán. A panaszos megkérdezte tőle, hogy mit szeretne. A férfi „nem igazán tudott érdemleges választ adni”, csak hajtogatta, hogy a kutya megharapta az ő kutyáját. A panaszos erre közölte, hogy erre neki nincs ideje, ugyanis be kell mennie a lakásba, mivel ő vigyáz az unokájára, aki a szobából hívta. A panaszos bement a gyerekekhez, hogy lefoglalja, bekapcsolt neki egy mesét a tévé, és kiment. A férfi még mindig kint állt a kapuban és telefonált, a panaszos pedig közben beszédte a ruhákat.

Körülbelül 18:15 órakor két rendőr jelent meg a kapu előtt, és kérték, hogy a panaszos zárja be a kutyát. A panaszos megkérdezte, hogy miért tenné, hiszen a kutya az udvaron, kapun belül volt. Az egyik rendőr erre közölte, hogy ha nem zárja be a kutyát, akkor ő fejbe lövi, mert kidugta a fejét a kerítésen. A panaszos kérdőre vonta a rendőrt, hogy miért tenne ilyet, és hogy is tehetne. Mivel az unokája elkezdett sírni, hogy ne bántsák a kutyát, a panaszos bement vele, hogy megnyugtassa, ami nehezen sikerült, mivel a gyermek nagyon zaklatott volt. Mikor a panaszos újra kiment, már két idegen férfi és két rendőr volt a kapun belül, és a kutyát már pórásra kötötték. A panaszos megkérdezte tőlük, hogy miért van megkötve a kutya, hogyan jöttek be, és felszólította őket, hogy mutakozzanak be, és mondják meg, hogy mit akarnak. A panaszos azt is mondta, hogy engedjék el a kutyát, illetve megkérdezte, hogy hova viszik, mit fognak vele csinálni, mire unokája megint sírni kezdett. A panaszos a gyermekkel a lakás ajtajában állt, amikor a rendőrök közölték vele, hogy menjen be velük a kapitányságra. A panaszos azt válaszolta, hogy nem tud bemenni, mivel nincs kire hagynia az unokáját. Ekkor a rendőrök a panaszost a lakása küszöbén megbilincseltek, az unokája pedig zaklatottan kérte, hogy ne bántsák a nagymamáját és a kutyát.

A panaszos kérte a rendőröket, hadd telefonáljon, illetve hadd öltözzön fel, mert otthonkát és papucsot viselt, és mivel nem készült sehova, ezért a fogsora sem volt bent. A rendőrök ezt nem engedték, az egyikük felkapta a panaszos unokáját, akin még papucs sem volt és kivitte a kocsihoz. A panaszos be szeretne volna zárni a lakást, és lekapcsolni a tv-t és a villanyt, de az őt kivezető rendőr csak belökte a külső ajtót és kivitte a kocsihoz. A panaszost beültették a hátsó ülésre hátrabilincselte kézzel, az egyik rendőr pedig mellé ült. A panaszos unokáját a szolgálati gépjármű jobb első ülésére ültették. A panaszos hiába kérdezte, miért viszik be, és hiába mondta, hogy a gyereket nem lehet így szállítani. Azt is hiába javasolta, hogy ha már nem hívhatta fel, legalább vigyék be a gyereket az édesanyjához, aki a háztól autóval kb. 5 percre dolgozik, ráadásul útba eső helyen. Az egyik rendőr a panaszosnak azt válaszolta, hogy „majd ő tartja a gyereket” (az egyik kezét elé rakta), és a panaszos „fogja be”, mert nem mennek az anyukához. A panaszossal állítása szerint úgy beszéltek, mintha valami bűnöző lett volna, ő pedig egész úton aggódott az unokája biztonságáért, mire megérkeztek a rendőrséghez, ahová hátul mentek be. A sofőr kivette a panaszos unokáját és elindult vele befelé, a panaszosról pedig a kocs mellett levették a bilincset, és a másik rendőr szólt neki, hogy „szedje a lábát” a kollégája után.

Bent a panaszosnak végre odaadták az unokáját, akit magához szorított és próbált megnyugtanni, de a gyerek nagyon zaklatott volt és félt. Bent egy nő rászólt a panaszosra, hogy üljön le. A panaszos mondta, hogy jobb így a gyerekeknek, ezért nem tud leülni, és

megkérdezte, miért hozták be, valamint kérte, hogy hívják az intézkedő rendőröket, a nő azonban ismét csak annyit mondott, hogy üljön le. A panaszos ismét mondta, hogy nem tud leülni, erre a nő utasítására megint megbilincseltek egy folyosón, a székek mögötti rácshoz úgy, hogy egyik keze hátra volt bilincselve, a másikban pedig az unokáját tartotta. Aki megbilincselte, megkérdezte a nevét, a gyerek nevét, és az anyuka telefonszámát, amit a panaszos nem tudott, ugyanis telefon sem volt nála és semmi egyéb, mivel iratait sem vehette magához. A panaszos megmondta unokája édesanyjának munkahelyét. A rendőr bevitte az adatokat valakinek, majd visszajött a panaszos mellé a folyosóra. Később a gyermek elaludt, mire a panaszos kérte, hogy engedjék el a kezét, mert el fogja ejteni az unokáját, nem tudja tartani egy kézzel. A rendőr válasza erre az volt, hogy tegye le az unokáját a székre, de ha jól viselkedik, elengedi a panaszoszt. A panaszos megjegyezte, hogy semmit sem csinált, még csak nem is kiabált. Aztán a rendőr azt mondta, vigye be a gyermeket a fogdába a székre, mire a panaszos megkérdezte tőle, hogy „Van magának gyereke?”. A panaszos nem akarta bevinni a kislányt a cellába. Végül a panaszosról levették a bilincset.

A panaszos este már a lányától tudta meg, hogy felhívták, és közölték vele, hogy őt korlátozták a szabadságában, és magukkal vitték a kislányt is, mert nem tudták kire hagyni. A panaszos lányának a rendőrök azt mondták, hogy be kellene jönnie hozzátartozóiért, de úgy jöjjön, hogy a panaszos papucsban van. A panaszos lánya szólt, hogy azonnal indul, de kérdésére, hogy mi történt, mindössze annyi választ kapott, hogy telefonon nem adhatnak felvilágosítást, és majd elmondanak mindent. Azt is mondták, ne siessen, mert van még egy kis papírmunka, de mire odaér, valószínűleg kiengedik. Mivel a panaszos lánya nem tudott elszabadulni a munkahelyéről, este fél nyolckor szólt a panaszos két fiának, hogy induljanak. A panaszosnak már csak annyit mondtak, hogy itt vannak a fiai a gyerekért, és kivették a kezéből az ordító kislányt. A panaszos nem adhatta oda az unokáját a fiainak és nem is beszélhetett velük. Szeretett volna kimenni hozzájuk, de bezárták egy vasajtóval lezárt szobába. A panaszos már nem tudta, mit tehetne, mert senki nem hallgatta meg – nem volt nyugodt, de próbált viselkedni.

A panaszos fiai később elmondták, hogy a portán azonnal jelezték, hogy az édesanyjukért és unokahúgukért jöttek, de semmilyen papírt nem kértek tőlük, csak annyit mondott a portás, hogy mindjárt jön, és bement egy ajtón. Pár perc múlva kiment hozzájuk egy hölgy, aki megkérdezte, honnan értesültek az ügyről. Közölték, hogy a testvérük szólt nekik telefonon. Annyi tájékoztatást kaptak, hogy a panaszoszt bent tartják, mert előállították, „aminek biztos oka van”, és ha akarja, akkor majd a panaszos elmondja, mi történt. A gyereket kiadják, „ha gondolják, ha vannak vele olyan viszonyban, hogy el tudják vinni, mert nem igazán jó itt egy gyereknek”. A panaszos fiai persze akarták, és még ők szerettek volna aláírni valami papírt arról, hogy átvették a kislányt, mert a nő csak odaszólt, hogy „azért adjon már valami igazolványt, mégis kinek adja ki a gyereket”. A panaszos fiai kérdezték, hogy még az intézkedés napján kiengedik-e az édesanyjukat, illetve miért nem vitték ők haza a gyereket, és haza viszik-e a panaszoszt. A nő kijelentette, hogy ők nem fuvaroznak senkit, és bement. A panaszos egyik fia megadta a telefonszámát, hogy ha elengedik a panaszoszt, akkor értesítsék, és érte tudjanak menni. A fiúk meglepődtek azon, hogy a gyermekeken még papucs sincs, és nem tudták elképzelni, mi történt. Kérdésükre a kislány csak annyit mondott, hogy „megláncolták a mamát”.

A panaszoszt a gyermek elvitele után egy cellába zárták, és aláírtak vele négy lapot, melyeket ő nem tudott elolvasni a szemüvege nélkül. A panaszos megkérdezte, hogy mi áll a papírokon, mire azt mondták, hogy „ez csak formáság, annyi van benne, hogy 8 napon belül panasszal élhet”. A végén a panaszos csak egy papírt kapott, amelyen az állt, hogy mettől meddig tartották bent, és hogy hol és mennyi időn belül élhet panasszal. Ekkor kérdezték meg

azt is, kér-e élelmezést, mondván, hogy hat órán át is bent tarthatják. A panaszos kérdésére, hogy miért tartják bent, a rendőr annyit mondott, hogy az „ügyeletes tiszt utasítása volt” és mosolygva kiment.

A panaszos leült a padra háttal a rácsnak, behunyta a szemeit, majd némi idő elteltével bejött egy nő két másik rendőrrel és közölte, hogy „ébresztő, mehet haza”. Miközben a panaszoszt kikísérték, kérdezte a rendőrök neveit és azt, hogy miért tették ezt vele és az unokájával, illetve hogy hogyan menjen haza, mivel nincs nála semmi, amire válaszolták, hogy „ők nem taxi”. A nő megkérdezte a kint álló motoros rendőröket, hogy valamelyikük hazaviszi-e a panaszoszt, ő azonban azt mondta, hogy nem ül motorra, fél a motoron és rövid ruhában van, és egyáltalán hogy gondolják ezt. Erre a nő azt mondta neki, hogy „Na húzzon haza!”. A nő többszöri kérésre elárulta a nevét, amiből a panaszos mindössze a keresztnévre emlékszik.

A panaszos kezében egyetlen papírral indult el, végül pedig busszal ment haza, amire úgy kellett felkönyörögnie magát. Kb. 21:30 óra körül ért haza. A fiai megkérdezték, hogy jött haza, hiszen ők kérték, hogy telefonáljanak nekik, ha szabadul. A panaszos elmesélte, mi történt, a fiai pedig beszámoltak róla, hogy amikor hazaérkeztek, nyitva volt az ajtó. A panaszos fiai visszamentek a rendőrségre kideríteni, mi volt ez az egész, hol a kutya, miért nem volt bezárva a ház és megtudni, mi a teendő ilyenkor. Csak a portással tudtak beszélni, aki a panasztétel lehetőségéről tájékoztatta őket, és adott egy cetlit a kutya hollétéről. A papírokkal kapcsolatban annyit mondott, hogy „azokat majd megkapják”. A panaszos és családja az eljárást felhőborítónak találta. A panaszos saját bevallása szerint talán kissé felháborodottan viselkedett, de mindvégig tisztelettudóan, ami a rendőrökről nem volt elmondható. Orvosa másnap nyugtatót írt fel neki.

Este fél 9 körül az egyik intézkedő rendőr ismét kiment a panaszosok otthonához, egy másik, civil ruhás férfi társaságában. A panaszos lánya ment ki először, aztán a fiai. A panaszos csak megnézte, ki az, és mondta, hogy ő volt az egyik, mire a rendőr flegma stílusban azt mondta, hogy „Igen, én voltam az egyik.”. A rendőr a panaszos lányának mondta, hogy hallotta, érdeklődtek a kutyáról (a panaszos fiai korábban felhívták az ebtelepet), és ha megcsinálják a kerítést, akkor visszahozhatják a kutyát. A panaszos beadványában előadta, hogy a kutya feje valóban kifér a lyukon, de még ha így is van, akkor is a telekhatáron belül van. Próbáltak érdeklődni, mikor kapnak minderről valamilyen hivatalos iratot, mire annyi választ kaptak, hogy ők ebben nem illetékesek. A rendőr egy „na jó napot”-tal köszönt el, a vele lévő férfi pedig egy „na csá”-val. A rendőr a panaszos lányának kérdésére nem mondta meg a nevét, annyit válaszolt, hogy „majd csak akkor, ha jogilag úgybe keverednek”.

A panaszosok családja még este megjavította a kerítést, melyet másnap délután egy harmadik rendőr ellenőrzött le. A rendőr nagyon tisztelettudóan viselkedett, és megengedte, hogy a család a kutyát hazahozza. A panaszos fiának a telepen nem adtak semmilyen dokumentumot arról, hogy elvitték, illetve, hogy kiadták a kutyát. A panaszos elmondta, személy szerint ő nem látta, hogy kutyája megharapta volna a kiskutyát, ugyanakkor elképzelhetőnek tartja, de ennek ellenére sem gondolja, hogy mindezért ilyen eljárásban kellett volna részesülnie a saját házában. A panaszos beadványában kérte a véleménye szerint megalázó rendőri intézkedés kivizsgálását.

A beadványban foglaltak szerint a panaszos a rendőri intézkedés kapcsán az alábbiakat sérelmezte:

- a rendőri intézkedés jogalapját;
- a helyszínen intézkedő rendőr azon felszólítását, hogy zárja be a kutyát – ami az udvaron volt –, valamint azt a kijelentését, hogy amennyiben a panaszos nem zárja be a kutyát, úgy azt fejbe lövi;
- azt, hogy a kutyát az udvaron megkötötték és elszállították, amivel kapcsolatban semmilyen iratot nem kapott;
- az előállítást, valamint annak időtartamát;
- a bilincs alkalmazását az intézkedés helyszínén, majd a rendőrkapitányság épületében;
- azt, hogy az előállítás előtt nem engedték, hogy telefonáljon és felöltözzön, a televíziót és a villanyokat lekapcsolja;
- lakását illetően a vagyonvédelmi előírások betartását;
- azt, hogy szabadon bocsátásakor szemüveg nélkül kellett aláírnia az iratokat;
- azt, hogy szabadon bocsátásakor nem szállították haza, illetve arról fiait nem értesítették;
- az azonosítási kötelezettség teljesítését és a szolgálati fellépés módját;
- az intézkedés hangnemét.

Az unokája személyét érintően a panaszos az alábbiakat sérelmezte:

- előállításakor az unokájával szemben foganatosított biztonsági intézkedést;
- azt, hogy a gyermeket biztonsági ülés nélkül, az első ülésen elhelyezve szállították a szolgálati gépkocsiban;
- a gyermek a rendőrkapitányságra történő beszállításakor nem volt cipő;
- a gyermeket a rendőrkapitányság épületében az előállító helyiségben kívánták elhelyezni;
- a rendőrök nem győződtek meg megfelelően arról, hogy kinek adják ki a gyermeket.

II.

A Panasztestület a sérelmezett rendőri intézkedéssel kapcsolatban kialakított állásfoglalásában az alábbiakat állapította meg:

- a rendőröknek intézkedési kötelezettségük keletkezett a bejelentés nyomán, és ennek tettek eleget, amikor megjelentek a panaszos otthonánál, és felszólították a kutya megkötésére, így a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát magatartásukkal nem sértették;
- a kutya kilövésére vonatkozó tájékoztatás kapcsán a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem volt megállapítható, a kutya megkötése és elszállíttatása pedig nem sértette a panaszos tulajdonhoz való jogát;
- megfelelő volt az előállítás jogalapja, és arányos az intézkedés, ugyanakkor az előállítás időtartama eltúlzottan hosszú volt, így a panaszos személyes szabadsághoz való jogának súlyos fokú sérelmét okozta;
- mivel a rendőrök a lakást elmulasztották lepecsételni, ezért sérült a panaszos tulajdonhoz való joga;
- az iratokkal kapcsolatban nyújtott tájékoztatás kapcsán a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült, a szabadon bocsátás módja ugyanakkor sértette a tisztességes eljáráshoz való jogot és a panaszos emberi méltóságát;

- a Panasztestület nem tudott állást foglalni abban a kérdésben, hogy az intézkedő rendőrök mennyiben tartották be az Rtv. 20. §-ának (2) bekezdésében foglaltakat, ezért a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogának sérelme nem volt megállapítható;
- a bilincs alkalmazása kapcsán a panaszos emberi méltósághoz és az abból levezethető testi integritáshoz való jogának sérelme nem volt megállapítható, ahogyan az előállítás foganatosításának módja kapcsán sem volt tisztázható, sérült-e a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga;
- a Panasztestület nem tudta tisztázni, lehet-e valóságalapja a panaszos nem megfelelő hangnemet és bánásmódot sérelmező állításainak, ezért a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának sérelme sem volt megállapítható.

A megvalósult alapjogsértés a Panasztestület megítélése szerint elérte a súlyosság azon fokát, amely indokoltta tette a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

A Panasztestület megküldött állásfoglalására figyelemmel hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdésén, valamint az Rtv. 93/A. § (6) és (7) bekezdésén alapul.

III.

A panaszos azonos tartalmú beadványát benyújtotta az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, valamint postai úton előterjesztette a Panasztestülethez is. Az eljárást kezdeményező beadvány mindkét szervhez 2012. augusztus 09-én érkezett. Mivel a kérelem nem tartalmazott arra vonatkozó nyilatkozatot, hogy azt a panaszos a másik elbírálásra jogosult szervhez is benyújtotta, ezért a Panasztestület akkor szerzett tudomást a Budaörsi Rendőrkapitányság által párhuzamosan folytatott eljárásról, amikor a hozzá érkezett panasz kivizsgálása során a rendőrségtől információt kért. Ennek időpontjában a panaszt elbíráló első fokú közigazgatási határozat – 2012. szeptember 6-án – már megszületett, a fellebbezési határidő pedig még folyamatban volt. A Budaörsi Rendőrkapitányság az Rtv. 93. § (3) bekezdése alapján az eljárást 2012. október 31-én kelt végzésével felfüggesztette. A panaszos 2012. szeptember 24-én kelt fellebbezést terjesztett elő az első fokú közigazgatási határozattal szemben. A Budaörsi Rendőrkapitányság ezt követően a panaszt – az Rtv. 93. § (4) bekezdése értelmében – a Panasztestülethez áttette.

A panaszos 2012. augusztus 09-én kelt beadványában a vele szemben foganatosított és ezáltal a felügyeletére bízott unokáját is érintő rendőri intézkedésekkel kapcsolatban is előadta sérelmeit. A panaszos unokája a rendelkezésre álló dokumentumok alapján 2009. június 03-án született, tehát az intézkedéskor cselekvőképtelen személynek minősült, mivel tizennegyedik életévét még nem töltötte be. Az Rtv. 92. § (3) bekezdése alapján – figyelemmel a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény 70. §-ára, valamint 71. § (2) bekezdésére – ezért a rendőri intézkedéssel szembeni panasz előterjesztése során helyette törvényes képviselője – a szülői felügyeletet együttesen gyakorló mindkét szülő, a szülői felügyeletet egyedül gyakorló egyik szülő, illetve a gyám – járhatott volna el. A panaszos, mint egyenes ági felmenő így nem volt jogosult az unokája személyét érintő intézkedések vonatkozásában a panasz előterjesztésére.

A gyermek édesanyja – a Panasztestület felhívására – 2012. szeptember 06-án kelt beadványában terjesztett elő panaszt a kiskorú gyermek törvényes képviselőjeként a Panasztestülethez. Ezen kérelem – amely már megfelel az Rtv. fent idézett rendelkezéseinek – 2012. szeptember 07-én, tehát a sérelmezett rendőri intézkedéstől számított 37. napon érkezett meg a Panasztestülethez. Tekintettel arra, hogy a gyermek édesanyja a rendőri intézkedés

elleni panasz Panasztestület felé történő benyújtására nyitva álló nyolc napos törvényi határidőt elmulasztotta, ezért a kérelmet elkészttség miatt – a Ket. 30. § d) pontja alapján – érdemi vizsgálat nélkül elutasítottam. A Panasztestület állásfoglalásában a sérelmezett rendőri eljárás kapcsán alapjogsértőnek minősített körülmények kivizsgálása ugyanakkor – a jövőbeni intézkedések jog- és szakszerűségének biztosítása érdekében – megtörtént.

IV.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettség keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközök tartalmát vette figyelembe:

- a panaszos 2013. augusztus 09-én kelt panaszbeadványa;
- előállítás végrehajtásáról készült 13010/7759/2012. id. számú, 2012. augusztus 1-jén kelt jelentés, a kapcsolódó parancsnoki kivizsgálással és nyilatkozattal;
- igazolás a rendőrségi előállítás időtartamáról;
- a Budaörsi Rendőrkapitányság Törökbálinti Rendőrőrs r. törzsőrmesterének és r. őrmesterének 2012. augusztus 1-jén kelt jelentése;
- a Budaörsi Rendőrkapitányságon 2012. augusztus 1-jén kelt szabálysértési feljelentés;
- a Budaörsi Rendőrkapitányság r. századosának 2012. augusztus 2-án kelt hivatalos feljegyzése;
- a Budaörsi Rendőrkapitányságon 2012. augusztus 2-án a feljelentésről készült jegyzőkönyv; - a Budaörsi Rendőrkapitányság r. törzsőrmesterének 2012. augusztus 2-án kelt jelentése;
- a Budaörsi Rendőrkapitányságon 13010-105/25-19/2012/P. számon, 2012. augusztus 23-án kelt, valamint az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálat Központi Panaszirodáján 29000-105/1010-20/2012. P. számon, 2013. szeptember 16-án, kelt jegyzőkönyv az intézkedő r. törzsőrmester meghallgatásáról;
- a Budaörsi Rendőrkapitányságon 13010-105/25-20/2012/P. számon, 2012. augusztus 23-án kelt, valamint az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálat Központi Panasziroda által 29000-105/1010-21/2012. P. számon, 2013. szeptember 11-én készített jegyzőkönyv az intézkedő r. törzsőrmester meghallgatásáról;
- a Budaörsi Rendőrkapitányságon 13010-105/25-21/2012/P. számon, 2012. augusztus 23-án kelt, valamint az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálat Központi Panasziroda által 29000-105/1010-22/2012. P. számon, 2013. szeptember 11-én készített jegyzőkönyv az ügyeletes tiszti feladatokat ellátó r. százados meghallgatásáról;
- a Budaörsi Rendőrkapitányság r. törzsszázlós rendfokozatú előadójának 2012. október 2-án kelt, 13010/105/25-25/2012. P. számú jelentése;
- a Budaörsi Rendőrkapitányság r. törzsőrmesterének 13010/105/25-28/2012. P. számú, 2012. október 4-én kelt jelentése;
- az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálat Központi Panasziroda által 29000-105/1010-24/2012. P. számon, 2013. szeptember 12-én készített jegyzőkönyv a bejelentő meghallgatásáról;
- 13010/7759/2012. id. számú, 2012. augusztus 01-jén kelt feljelentés szabálysértési ügyben;
- 13801/1980-1/2012. szabs. számú szabálysértési határozat;
- az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálat Központi Panasziroda által 29000-105/1010-25/2012. P. számon, 2013. szeptember 12-én készített jegyzőkönyv a Zöld Sziget állatmenhely munkatársának meghallgatásáról;
- az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálat Központi Panasziroda által 29000-105/1010-28/2012. P. számon, 2013. szeptember 25-én készített jegyzőkönyv a Törökbálint Városőrség munkatársának meghallgatásáról.

V.

A rendőri intézkedés ellen a panaszos által megfogalmazott kifogások kapcsán álláspontom a következő:

1.) A rendőri intézkedés jogalapja

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A rendőri jelentések, valamint a meghallgatott tanúk elmondása alapján a panaszban említett napon G. I. törökbálinti lakos telefonon keresztül azért tett bejelentést a Budaörsi Rendőrkapitányság ügyeletére, mivel 11 éves lányát, annak barátnőjét, valamint az általuk pórázon sétáltatott kistestű kutyát Törökbálinton, a Munkácsy Mihály u. 105. szám előtti közterületen megtámadta a panaszos nagytestű kutyája, amely az említett ingatlan megrongálódott kerítésén keresztül szabadult ki az utcára.

A helyszínrre érkező rendőrök meghallgatták a bejelentőt, aki megerősítette a telefonon elmondottakat, kiegészítve azzal, hogy mivel a lánya kutyája megsérült, ezért beszélni szeretett volna a panaszzal az állatorvosi költségek megtérítéséről. Mivel a panaszos ez elől felháborodottan elzárkózott – „kikelt magából és minősíthetetlen hangnemben mindenfélét kiabált”, miközben a német juhászkutya ismét kiment az utcára –, ezért G. I. rendőri segítséget kért.

Tekintettel arra, hogy a bejelentő egy közbiztonságot veszélyeztető körülményt hozott a rendőrség tudomására, így a bejelentés a rendőrség részéről egyértelműen intézkedési kötelezettséget keletkeztetett. **A panaszt a rendőri intézkedés jogalapjára vonatkozóan ezért elutasítom.**

2.) A panaszos sérelmezte a helyszínen intézkedő rendőrök azon felszólítását, hogy zárja be a kutyát – ami az udvaron, kapun belül volt –, valamint azt a kijelentését, hogy amennyiben a panaszos nem zárja be a kutyát, úgy azt fejbe lövik.

A bejelentő arról tájékoztatta a rendőröket, hogy a panaszos kutyája a telekhatáron kívül, a ház előtt támadta meg a kisebb kutyát és a gyerekeket. A bejelentő kislánya a helyszínen elmondta, hogy a panaszos kutyája az utcára kiszaladva kapta el a kiskutyáját és harapta meg annak bal hátsó lábát, majd amikor megpróbálta arrébb vonszolni a kiskutyát, a német juhász rá és a barátnőjére is támadni kezdett.

A rendőrök a helyszínen több tanút meghallgattak az ingatlan lakókörnyezetéből, akik egybehangzóan úgy nyilatkoztak, hogy a panaszos kutyája rendszeresen kint tartózkodott az utcán, és több alkalommal támadott már meg járókelőket a kerítésen kibújva, iskolás gyerekeket kergetett meg, továbbá munkába járás során az egyik szomszéd is többször védekezésre kényszerült miatta.

A panaszos maga is előadta beadványában, hogy a kerítésen „igaz kifér a kutya feje”, de álláspontja szerint „ha kint is van, az még telekhatáron belül van”. Leírta továbbá, hogy személy szerint nem látta, hogy a kutyája megharapta volna a kiskutyát, de az „persze elképzelhető”.

A helyszínen megállapított tények alapján a környék lakóira nézve a veszélyforrást elsődlegesen az a körülmény jelentette, hogy hiányoztak a biztonságos állattartás feltételei, mivel a panaszos kutyája a kerítés megrongálódott részén keresztül képes volt kijutni az ingatlan udvaráról a közterületre. A rendőrök – eleget téve az Rtv. 1.) pontban már idézett 13. § (1) bekezdésében foglaltaknak – ezt a veszélyt kívánták megszüntetni azzal, hogy felkérték a panaszost a kutya mozgási szabadságának korlátozására, aminek a panaszos önként nem tett eleget. Mivel a kutya ezalatt is mindvégig támadó magatartást tanúsított, és a kerítésen lévő lyukon keresztül többször majdnem kiment az utcára, ezért a rendőrök a saját, valamint az utcán tartózkodó személyek élete, testi épsége védelme érdekében, szakszerűen eljárva szólították fel a panaszost a kutya bezárására, illetve figyelmeztették annak elmaradásának következményére. **A panaszt ezért a sérelmezett rendőri felszólítás és figyelmeztetés tárgyában is elutasítom.**

3.) A panaszos sérelmezte, hogy a kutyát az udvaron megkötötték és elszállították, amivel kapcsolatban semmilyen iratot nem kapott.

Az Rtv. 19. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűség mérlegelés nélkül, kétséget kizárólag megállapítható.

Az Rtv. 26. § (1) bekezdése alapján a rendőrség bűncselekmény elkövetésének megelőzése, megakadályozása, bűncselekmény felderítése, az elkövető elfogása, a közbiztonság védelme érdekében – ha a törvényben meghatározott kötelezettsége más módon nem teljesíthető és törvény másként nem rendelkezik – kérheti és igénybe veheti a magánszemély, jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet segítségét és a birtokában lévő eszközt. A segítségnyújtás csak akkor tagadható meg, ha az a felkért személy életét, egészségét vagy testi épségét nyilvánvalóan veszélyezteti, továbbá, ha a kért segítség teljesítéséhez szükséges tárgyi feltételek nem állnak rendelkezésre.

Az Rtv. 39. § (1) bekezdésének c) pontja értelmében a rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül is behatolhat közveszély, továbbá az életet vagy testi épséget fenyegető közvetlen veszély elhárítása, illetőleg az ilyen veszélyben lévők kimentése érdekében.

A helyszínen intézkedő rendőrök a bejelentő meghallgatása után felszólították a panaszost, hogy igazolja magát, mivel a további eljárás szempontjából szükség volt személyazonosságának tisztázására. A panaszos a felszólításnak nem tett eleget, a kutyát nem zárta be, ehelyett hangot adott felháborodásának, majd bement a házba, ezzel kivonva magát a jogszerű rendőri intézkedés alól. Mivel a rendőrök számára nyilvánvalóvá vált, hogy az intézkedés eredményes befejezése, a veszélyhelyzet megszüntetése más módon nem biztosítható, ezért a történeteket jelentették a Budaörsi Rendőrkapitányság ügyeletének. Az ügyeletes tiszt ezt követően felvette a kapcsolatot a Zöld Sziget Állatmenhellyel, amelynek két munkatársa érkezett a helyszínre, akik a kutyát szakszerűen befogták. A rendőrök az állat

befogásával és további elhelyezésével kapcsolatban tudomásukra jutott tényeket jelentésükben részletesen rögzítették. Az állatmenhely munkatársának tanúvallomása szerint a kutyát csak azt követően vitték be az állatmenhelyre, miután a rendőrök a kutya gazdáját – a panaszost – elszállították, feltehetően ezért nem került sor részükről semmilyen dokumentum kiállítására, ami azonban már a rendőrség hatáskörén kívül esett.

Mivel a panaszos önként nem volt hajlandó megkötni a kutyát, és – mint azt beadványában maga is megerősítette – a rendőri intézkedés közben hosszabb időre a házba is visszament, így a rendőröknek az intézkedési kötelezettségük teljesítése, valamint a veszélyhelyzet megszüntetése érdekében nem volt más választásuk, mint az Rtv. 39. § (1) bekezdés c) pontja által adott felhatalmazás alapján bemenni az ingatlan területére, majd ott az Rtv. 26. § (1) bekezdése alapján, jogszerűen igénybe vett segítséggel gondoskodni az állat befogásáról és elszállításáról. **A panaszt ezért a fentiek alapján elutasítom.**

4.) Az előállítás, valamint annak időtartama

Az Rtv. 33. § (2) bekezdésének a) és f) pontja szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt,

a) aki a rendőr felszólítására nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni, vagy az igazolást megtagadja, (...)

f) aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dologt kell visszatartani.

Az Rtv. 15. § (1) bekezdése alapján a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. A (2) bekezdés szerint több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) 147. – veszélyeztetés kutyával című – pontja a 193. § (2) bekezdése alatt kimondja, hogy aki harapós kutyáját nem zárt helyen tartja, vagy nem helyez el a ház (lakás) bejáratán a harapós kutyára utaló megfelelő figyelmeztető táblát, szabálysértést követ el.

A Szabs. tv. 170. – jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség című – pontja a 216. § (1) bekezdése alatt pedig kimondja, hogy aki a rendvédelmi szerv vagy a vámszerv hivatásos állományú tagja jogszerű intézkedésének nem engedelmeskedik, szabálysértést követ el. Ugyanezen szakasz (2) bekezdése szerint az (1) bekezdésben meghatározott szabálysértés miatt az eljárás a rendőrség hatáskörébe tartozik.

Az előállítás végrehatásáról szóló jelentés szerint a panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdésének a) és f) pontjai alapján állították elő. A parancsnoki vélemény és kivizsgálás az intézkedést jogszerűnek, szakszerűnek és arányosnak minősítette.

Az intézkedést fogyanatosító rendőrök jelentése szerint a bejelentő meghallgatása után megpróbálták felvenni a kapcsolatot a panaszossal, aki nem volt hajlandó kijönni az ingatlan területéről, kiabált, szitkozódott, majd megfordult és bement a házba. Ezt követően onnan többszöri felszólításra sem volt hajlandó visszajönni és igazolni személyazonosságát.

A megállapított tényállás alapján a panaszos nem tartotta a kutyáját zárt helyen, és – mint azt beadványában maga is elismerte – nem tett eleget a rendőrök azon felszólításának, hogy a kutyát kösse meg. A panaszos a rendőrök felszólítására személyazonosságát nem igazolta, majd ezt követően teljesen kivonta magát a jogszerű rendőri intézkedés alól azzal, hogy a lakásba is visszament. A felsorolt cselekményekre tekintettel mind az Rtv. 33. § (2) bekezdésének a), mind pedig f) pontja megfelelő jogalapot biztosított a panaszos előállítására, ami az Rtv. 15. §-ában megfogalmazott arányosság követelményét sem sértette, mivel a panaszos személyazonosságának megállapítása a szabálysértési eljárás megindításához és a bejelentő igényének érvényesítéséhez is mindenképpen szükséges volt.

A panaszossal szemben készült szabálysértési feljelentés egy példányát a Budaörsi Rendőrkapitányság Törökbálinti Rendőrőrsének parancsnoka megküldte a Pest Megyei Kormányhivatalnak – mint hatáskörrel és illetékességgel rendelkező hatóságnak – a veszélyeztetés kutyával szabálysértés elkövetésével kapcsolatos eljárás lefolytatása érdekében.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja.

A rendőrségi előállítás időtartamáról szóló igazolás szerint a panaszos személyi szabadságának korlátozása 18 óra 40 perctől 20 óra 30 percig – azaz 1 óra 50 percen át – tartott. Az előállítás végrehajtásáról készített jelentés alapján a panaszost 18 óra 55 perckor szállították be a Budaörsi Rendőrkapitányságra. Ezt követően került sor a panaszos személyazonosságának megállapítására, az előállítás végrehajtásáról és a kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló rendőri jelentés elkészítésére, a panaszos, mint előállított személy jogairól és kötelezettségeiről történő tájékoztatására – illetve tekintettel arra, hogy a panaszosnál nem volt szemüveg, azoknak szóban történő, részletes ismertetésére –, a bejelentő meghallgatására és feljelentésének felvételére, majd – mivel további adat, információ nem merült fel az esettel kapcsolatban – a panaszossal szemben a szabálysértési feljelentés elkészítésére, végül pedig az előállításról szóló igazolás kiállítását követően a szabadon bocsátására.

Mindeközben a rendőrök munkáját a panaszos ellenséges magatartása is akadályozta a kapitányságon. Az ügyeletes tiszt intézkedéssel kapcsolatos tájékoztatása közben a panaszos folyamatosan emelt hangon szidalmazta a rendőröket, kiabált és azt hangoztatta, hogy fel fogja jelenteni őket. Magatartására tekintettel a rendőrkapitányság épületében rövid ideig ismételt bilincset kellett alkalmazni vele szemben. Szabadon bocsátását követően a panaszos nem akarta elhagyni az előállító helyiséget, majd a rendőrkapitányság épületéből is csak többszöri felszólítást követően távozott úgy, hogy onnan a rendőröknek kellett kikísérni.

A felsorolt eljárási cselekményekre, valamint a panaszos magatartására is figyelemmel álláspontom szerint az előállítás 1 óra 50 perces időtartama nem tekinthető aránytalanul hosszúnak, mivel a személyi szabadság korlátozása alatt nem csak a panaszos személyazonosságának tisztázására, hanem a vele szemben indult szabálysértési eljárás tényállásának megállapítása érdekében egyes eljárási cselekmények foganatosítására is sor került.

A fentieket figyelembe véve megállapítom, hogy az előállításra indokoltan, jogszerűen és szakszerűen került sor, annak időtartama pedig nem haladta meg a szükséges mértéket. **A panaszt ezért elutasítom.**

5.) Bilincs alkalmazás az intézkedés helyszínén, majd a rendőrkapitányság épületében

Az Rtv. 19. § (2) bekezdése alapján a rendőr jogszerű intézkedésnek való ellenszegülés esetén az Rtv-ben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.

Az Rtv. 16. § (1) bekezdése szerint a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége e nélkül is biztosítható.

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 39. § (1) bekezdése alapján az Rtv. szerinti kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan.

A Szolgálati Szabályzat 39. § (2) bekezdése alapján az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából a rendőr az alábbiak szerint tesz különbséget:

- a) passzív ellenszegülést tanúsító személy, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőleges ellenszegülést nem mutat,
- b) aktív ellenszegülést tanúsító személy, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erő kifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni,
- c) támadó magatartást tanúsító személy, aki az intézkedő rendőrre, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre rátámad.

Az Rtv. 48. §-a alapján a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy a) önkárosításának megakadályozására, b) támadásának megakadályozására, c) szökésének megakadályozására, d) ellenszegülésének megtörésére.

Az Rtv. indokolása szerint a bilincs a szökés és a támadás megakadályozására szolgáló megelőző, védelmi jellegű kényszerítő eszköz, „(...) alkalmazása előzetes ellenállás tanúsítása nélkül vagy fizikai kényszer folyamánként is szóba jöhet. Az alkalmazás törvényi feltétele azonban, hogy kizárólag személyi szabadság korlátozásával járó rendőri intézkedés keretében (elfogás, előállítás, elővezetés, őrizetbevétel) alkalmazható.”

A kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés szerint a panaszossal szemben az Rtv. 48. §-ának b) és d) pontjai alapján alkalmazták a bilincset, támadás és a további ellenszegülés megakadályozása érdekében. A kényszerítő eszköz alkalmazására figyelmeztették a panaszost. A bilincset 2012. augusztus 01-jén 18:40 órától 18:55 óráig alkalmazták a Szolgálati Szabályzat 41. § (4) bekezdés b) pontja szerint, a kezek előre ill. hátra bilincselésével. A rendőri intézkedés során sérülés, a kényszerítő intézkedés és/vagy eszköz alkalmazása során anyagi kár nem keletkezett.

A rendőri jelentésekből, az azokat alátámasztó tanúvallomásokból, valamint a szabálysértési feljelentésben leírtakból egyértelműen megállapítható, hogy a panaszos a rendőri intézkedésnek mindvégig ellenszegült. A rendőri felszólításokra reagálva kezdetben

verbálisan adott hangot annak, hogy nem hajlandó magát alávetni a rendőri intézkedésnek („hagyjatok békén, nem érdekeltek, takarodjatok innen, nem adok semmit és az egész nem érdekel”), majd azzal, hogy bement a házba, és onnan a rendőrök többszöri felszólítására sem jött ki, teljes mértékben kivonta magát a további intézkedés alól.

A panaszos részéről az együttműködés hiánya, valamint agresszív, erőszakos magatartása magában hordozta a további ellenszegülés, esetleg támadás lehetőségét, ezért vele szemben – az erre vonatkozó figyelmeztetést követően – jogszerűen és indokoltan került sor bilincs alkalmazására. Az intézkedő rendőrök, valamint a helyszínen jelen lévő városőr tanúvallomása szerint a panaszos a bilincs felhelyezésekor is folyamatosan, aktívan ellenállt – rugdosott, kezeivel hadonászott – olyan mértékben, hogy a rendőrök csak együttes erővel tudták felhelyezni rá a bilincset.

A rendőrkapitányságra történt előállítását követően a panaszos – megfelelő őrzés biztosítása mellett – az épület folyosón került elhelyezésre, tekintettel arra, hogy biztonsági intézkedés keretében a felügyeletére bízott gyermekkorú személyt is beszállították vele, aki a Szolgálati Szabályzat 31. § (1) bekezdésének második mondata alapján előállító egységben nem volt elhelyezhető. A panaszos a bilincs levételét követően a rendőrségi épület folyosóján ismét agresszíven, erőszakosan kezdett viselkedni – kiabált, fenyegetőzött, karjaival fenyegetően hadonászva közelített az ügyeletes tiszt felé – ezért az ügyeletes tiszt utasítására – az Rtv. 48. § b) és d) pontja alapján – ismételten sor került megbilincselésére. A panaszos jobb keze körülbelül 5 percig, oldal irányba volt megbilincselve a folyosón egy rácshoz úgy, hogy a panaszos egy széken ült, ölében a gyermekkel. Miután közölte a rendőrökkel, hogy így nem tudja a gyermeket tartani, a bilincset levették róla.

A fentiek alapján megállapítom, hogy a panaszossal szemben kényszerítő eszközként bilincs alkalmazására – mind az intézkedés helyszínén, mind a rendőrkapitányság épületében – arányosan, jogszerűen és szakszerűen került sor. **A panaszt ezért elutasítom.**

Megjegyzem, hogy a panaszost a Budaörsi Rendőrkapitányság, mint Szabálysértési Hatóság 13801/1980-1/2012. szabs. számú, 2012. szeptember 12-én kelt határozatában személyazonosság igazolásával kapcsolatos köteleességek megszegése, valamint jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértések elkövetése miatt 25.000 forint pénzbírsággal sújtotta. A határozat 2012. szeptember 29-én jogerőre emelkedett.

6.) A panaszos sérelmezte, hogy az előállítás előtt nem engedték, hogy telefonáljon és felöltözzön, a televíziót és a villanyokat lekapcsolja.

Az Rtv. 18. § (1) bekezdésének első mondata szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját.

A rendelkezésre álló adatok alapján a kényszerítő eszköz alkalmazását követően a panaszos továbbra sem volt hajlandó együttműködni az intézkedő rendőrökkel. Mivel agresszív, erőszakos magatartása magában hordozta a további ellenszegülés, esetleges támadás lehetőségét, ezért a rendőrök az intézkedés biztonságos végrehajtása érdekében nem engedhették meg, hogy a már megbilincselte panaszos visszamenjen a házba, ott telefonáljon, öltözetet váltson, vagy egyéb tevékenységet végezzen. A panaszos ruházata – amit az intézkedés során az udvaron is viselt – a nyári időjárásnak megfelelő volt.

A rendőrök tájékoztatták a panaszost arról, hogy előállítását követően a rendőrkapitányságon kérheti majd hozzátartozójának kiértesítését, ami az előállításról készült rendőri jelentés alapján – az Rtv. 18. § (1) bekezdésében előírtaknak megfelelően – meg is történt, amit a panaszos is alátámasztott beadványában.

A panaszt a fent leírtak alapján elutasítom.

7.) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök nem engedték, hogy bezárja a lakást, annak ajtaját az egyik rendőr csak „belökte”.

A Szolgálati Szabályzat 15. § (1) bekezdése szerint, ha az Rtv. 33-34. §-ai, illetve 37. §-ának b) és c) pontja alapján a személyt a lakásából szállítják el, szükség esetén a lakásban maradó vagyontárgyait a rendőr biztonságba helyezi, tanúk jelenlétében az üresen maradó lakást lepecsételi.

A rendelkezésre álló adatok alapján az ekkor már megbilincselte panaszos nem volt hajlandó együttműködni a rendőrökkel a lakás bezárása érdekében, kérésükre a kulcsokat nem adta át. A rendőrök a lakás őrzéséről ezért úgy gondoskodtak, hogy azt az általuk hivatalos munkájuk során korábban megismert, a panaszos lakásával azonos telken lévő ingatlanban lakó nő felügyeletére bízták, akiről tudták, hogy a Törökbálinti Városőrség tagja.

A rendőrök azonban nem győződtek meg arról a körülményről, hogy az említett városőr milyen viszonyban volt a panaszossal, és ezzel összefüggésben elvárható volt-e tőle, hogy megfelelő gondossággal őrizze a lakás biztonságát. Mindezt pedig indokoltá tett volna az a tény, hogy a nő a közös telken fennálló szomszédi viszony – és mint a tanúvallomásokból az eljárás során kiderült, családi kapcsolat – ellenére nem volt hajlandó elvállalni a kisgyermek felügyeletét. **Tekintettel arra, hogy a rendőrök nem jártak el kellő körültekintéssel a vagyonbiztonság megóvása terén, ezért az erre vonatkozó panasznak helyt adok.**

8.) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrségen olyan iratokat írtak alá vele, amelyeket nem tudott elolvasni, mivel nem volt nála szemüveg.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdése szerint az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani.

A panaszosnak a rendőrkapitányságon két dokumentumot kellett aláírásával ellátnia: a személyi szabadság korlátozásáról szóló rendőri jelentés kötelező tartalmi elemét képező nyilatkozatot, valamint az előállítás időtartamáról kiállított igazolást. A rendőrök úgy nyilatkoztak, hogy az említett iratok tartalmát felolvasták a panaszosnak. A dokumentumok ismertetésének megtörténtét az is alátámasztja, hogy azokat a panaszos önként aláírta, semmilyen módon nem jelezve, hogy azok tartalmát nem ismeri. **A panaszt ezért elutasítom.**

9.) A panaszos sérelmezte, hogy szabadon bocsátásakor a rendőrök nem szállították haza – illetve, hogy motorral akarták hazaszállítani –, és azt is, hogy fiait kérésük ellenére szabadon bocsátásáról nem értesítették.

Az ügyeletes tiszt úgy nyilatkozott, hogy a panaszos rendőrkapitányságon megjelenő fiait a gyermek átadásakor tájékoztatta arról, hogy akár meg is várhatják az édesanyjukat, vagy a gyermek hazaszállítását követően azonnal visszaindulhatnak érte, mivel hamarosan szabadon fogják bocsátani. Az ügyeletes tiszt azt is kijelentette, hogy egyáltalán nem állt

szándékukban hazaszállítani a panaszost, mivel az nem is állt módjukban, annak lehetősége pedig szóba sem került, hogy a panaszost motoron szállítsák haza.

A rendőrség számára a törvény nem ír elő olyan kötelezettséget, hogy az előállított személy hazajutásáról a személyi szabadságot korlátozó intézkedést követően bármilyen módon gondoskodnia kellene. A panaszos által sérelmezett körülmények – megfelelő ruházat, iratok, műfogsor hiánya – egyébként az előállítását megelőző magatartására, együttműködésének teljes hiányára vezethetők vissza. **A leírtak alapján a szabadítás körülményeivel kapcsolatban előadott panaszokat ezért elutasítom.**

10.) A panaszos az azonosítási kötelezettség teljesítésével és a szolgálati fellépés módjával kapcsolatban sérelmezte, hogy a helyszínen intézkedő rendőrök nem igazolták magukat, nem mutatkoztak be, majd az ügyletes tiszt a rendőrkapitányságon nem mondta meg a nevét.

Az Rtv. 20. § (1) és (2) bekezdéseiben foglaltak szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. A rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az intézkedések alkalmazását követően a rendőr köteles továbbá az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni a törvény szerinti panasz lehetőségéről és az előterjesztésére nyitva álló határidőről.

A panaszossal szemben intézkedő rendőrök egybehangzóan úgy nyilatkoztak, hogy azonosítási kötelezettségüknek eleget tettek, az intézkedés során pedig egyenruhát viseltek, amelyen szolgálati jelvényük, azonosító számuk és névkitűzőjük is el volt helyezve.

A rendőrök tanúként történt meghallgatásáról több alkalommal is értesített panaszos az eljárási cselekményeken nem jelent meg, és egyéb úton sem terjesztette elő olyan nyilatkozatot, amely a rendőrök állítását cáfolná, ezért a panaszt – a tanúvallomásokról készült jegyzőkönyvekben foglaltakat figyelembe véve – elutasítom.

11.) A panaszos szerint az intézkedő rendőrök nem beszéltek vele megfelelő hangnemben, és több alkalommal kinevették a rendőrkapitányságon, ahol azt is mondták neki, hogy „szedje a lábát”, illetve „fogja be”. Sérelmezte továbbá, hogy az a rendőr – valamint a vele lévő civil ruhás személy –, akik a kerítés állapotát később ellenőrizték, udvariatlanul köszöntek el tőle.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdésének második mondata a rendőrség kötelességévé teszi, hogy tiszteletben tartsa és védelmezze az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az eljárás során megismert valamennyi rendőri jelentés és tanúvallomás egyértelműen úgy fogalmazott, hogy a panaszos az egész intézkedés során magából kikelve, minősíthetetlen hangnemben, agresszíven és lekezelő módon beszélt a rendőrökkel.

A rendőrök meghallgatásuk során egybehangzóan úgy nyilatkoztak, hogy az intézkedés részükről végig kultúrált hangnemben zajlott, a panaszossal türelmesen, de határozottan beszéltek, mivel ezt magatartása szükségessé tette. A bejelentő, valamint a városőr tanúvallomásában egyértelműen megerősítette a rendőrök állítását, ezért – a fenti bizonyítékokat figyelembe véve – **a panaszt elutasítom.**

VI.

A Panasztestület állásfoglalásában az előállítás időtartamára, valamint a szabadon bocsátás körülményeire vonatkozóan tett megállapításokkal a határozat V. részében kifejtett indokok alapján nem értek egyet.

Határozatom az alábbi jogszabályokon alapul:

- a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100. § (1) bekezdés e) pontja, valamint 109. § (1) bekezdés a) pontja;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 2. § (1) bekezdése, 15. §-a, 13. § (1) bekezdése, 16. § (1) bekezdése, 18. § (1) bekezdése, 19. § (1) és (2) bekezdései, 20. § (1) és (2) bekezdései, 26. § (1) bekezdése, 31. § (1) bekezdése, 33. § (2) bekezdésének a) és f) pontjai, valamint (3) és (4) bekezdései, 39. § (1) bekezdés c) pontja, 48. § b) és d) pontjai, 92. § (1) és (3) bekezdései, a 93/A. § (6), (7) és (9) bekezdései;
- a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 15. § (1) bekezdése, 39. § (1) és (2) bekezdései, 41. § (4) bekezdésének b) pontja;
- a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény 193. § (2) bekezdése, 216. § (1) és (2) bekezdései.

Budapest, 2013. október 09.

**Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos
országos rendőrfőkapitány**